

Római élményeim

Ez az én kis történetem a múlt század nyolcvanas éveinek közepéhez kötődik.

Szerencse várományosaként vettem meg a repülőjegyet Rómába. Az történt, hogy néhány nappal előtte kaptam egy telefonhívást Rómából fiatal jezsuita barátomtól, akit előljárója az Örök Városba küldte tanulmányai folytatására. Az egyik rendezvényen, amin ő is részt vett, belépőjegyének száma nagy összegű sorsjegyet nyert. Igazi szerzetesként, önzetlenül rám is gondolt, pontosabban, a nálam éppen kiépítés alatt levő lelki gyakorlatos házra és ifjúsági központra. Fellettesétől engedélyt kapott, hogy ennek a nyert összegnek egy részét átadhatja nekem. Úgy tűnt, ennek legegyszerűbb és leggyorsabb átvételét egy római repülőjegy jelentette.

Egy héttel utazásom előtt kaptam a hírt: a sorsjegy „kacsa” volt. Ezt akkor tudta meg barátom, amikor a szelvényen feltüntetett összeget be szeretne volna váltani. Reklámcélokra kinyomtatott anyagot tartalmazott a sorsjegy és nem pénzre váltható összeget.

Csalódottságunk ellenére abban mindketten egyetértettünk, hogy ha már megvan a jegy Rómába, repüljek oda.

Néhány napra így jutottam el Olaszország fővárosába, nem mint turista, nem mint zarándok, hanem mint a szerencse kegyvesztettje. Utólag mégis azt tapasztaltam, hogy ez az út gazdagabbá tett csörgő pénzürmék, zizegő bankók nélkül is.

Szálláshelyem Rómában a Magyar Ház volt, hivatalos nevén a Szent István Zarándokház. Nap mint nap az elfogyasztott reggeli után utaztam be a Vatikánba, ahol vendéglátóm már várt. Minden este a következő napra megterveztük a programunkat, ami sokkal lazább volt, mint a turistáké és a zarándokoké. Rómában már előtte többször is jártam, így a nagy és látványos nézivalókat kihagytuk. Többek között kirándultunk

Róma környékére, gyönyörködtünk a természet szépségében, mindezt előtte még soha nem láttam és tapasztaltam. Egy napot a várostól 40 kilométerre lévő Subiacóban töltöttünk. E kis város mellett található, ahogy az olaszok nevezik, a szent barlang (Sacro Speco), ahol több évet töltött remeteségben Szent Benedek, a bencés rend alapítója.

A római kis kávézók meghitt hangulatára is ekkor figyeltem fel. Azóta is emlegetem, olyan finom kávét, cappuccinót csak ott lehet élvezni, mert ebben benne van az olasz azúr égbolt élménye és a mediterrán jellegzetes hangulata.

A Magyar Házban elfogyasztott reggelim is nagy élményt jelentett. Nem maga az étel, mert aki már volt Olaszországban, tapasztalhatta, hogy a reggeli menük kalória- és mennyiségsgények. Nekem, az én bácskai gyomromnak biztosan azok. Minden alkalommal hárman ültünk le reggelizni. Az asztalfőn Kada Lajos érsek úr, aki a vatikáni diplomáciai szolgálatban gazdag tapasztalatot szerzett, és aki éppen akkor az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció titkári teendőit látta el, és aki minden nap a reggeli étkezés után utazott be a Vatikánba munkahelyére. Mellette jobbról Prokop Péter, a pap, az író és a festőművész, balról pedig, a sorsjegynek köszönhetően, szerénységem.

Beszélgésünk témái között szerepelt a magyar egyház és a Szabadkai Püspökség. Érsek úr mindkét témakörben otthonosan mozgott, szinte naprakész adatokkal rendelkezett. Prokop Péter pedig valamikori osztálytársai felől érdeklődött, akik a mi püspökségünkben lekipasztorkodtak. Az a tény, hogy egy világhírű festőművésszel ülök egy asztalnál, nagy ajándéknak tekintetem. Nem volt bőbeszédű, de minden szavának súlya volt. Felfigyeltem végtelen egyszerűségére, szerénységére, mintha nem is lenne tudatában annak, hogy a Teremtő milyen nagy talentummal

ajándékozta meg. Éppen egyik kéziratát rendszerezte új könyvéhez.

Vasárnap együtt ebédeltünk. Négyen ültünk asztalhoz. Csatlakozott hozzánk a Castel Gandolfóban található Vatikáni Csillagvizsgáló magyar származású jezsuita társaszonómusa. Az új vendégnek köszönhetően együttlétünk gazdagodott nemcsak vele, hanem mindazzal, amiről beszámolt, a legújabb kutatási eredményekről, meg arról, hogy a Vatikáni Csillagvizsgáló is bekapcsolódott a nemzetközi űrkutató központok hálózatába. A későbbiekben az űrkutatásról áttelődött a téma a kortárs festőművészetre is.

Annyi év távlatából már az apró részletekre nem emlékszem, egy valamit azért mind a mai napig megjegyeztem. Prokop Péter az alkotásaira jellemző színvilágról a következőket mondta:

– A természet, a táj színei kötnek magukhoz. Ezek formálódnak bennem és az így megélt színeket hozom ki magamból.

Nem vagyok művészettörténész, a festészethez sem értek, csupán a szép alkotások élvezője vagyok. Talán éppen azért kedvelem Prokop Péter alkotásait, azért állnak annyira közel hozzám, mert bennük felfedezem a természet, a táj gazdag színvilágát.

Szent Péter és az apostolok, Róma, Szent István Ház